

Zhodnocení stavu absurdnosti společnosti v ČR

- CZ24 News | 24. listopadu 2021

ČESKO: Polarizace společnosti pokračuje a rozdíly v chápání úplně základních předpokladů pro soužití se mezi lidmi prohlubují. Zásadním způsobem vyplouvá na povrch zejména rozdíl v preferenci přirozených a pozitivních práv. Tento rozdíl si ukážeme na příkladu.

„Já mám svobodu, aby jako tady mě ty nemocný nevhrožovali.“

Mentálně dospělá část populace přistupuje ke svým problémům tak, že je vnímají jako svoje vlastní a chápou, že své problémy si budou muset vyřešit především oni sami. **Mám problém, musím si ho řešit sám tak, jak nejlépe mohu.** Tato společenská menšina je pro stát nežádoucí, protože takoví lidé spoléhají sami na sebe a státní intervence do jejich života pro ně představuje především nepohodlí, překážku a nesvobodu v rozhodování. K tomu, aby lidé takto fungovali, státní intervence nepotřebují. Nepotřebují, aby jim někdo vymáhal svobodu dýchat, chodit po schodech, nebo kupovat dražší chleba, protože těmito činnostem nikdo a nic nebrání. Těmto právům se proto říká práva přirozená, protože k jejich využívání není potřeba někomu něco ukrást, nebo někoho k něčemu násilně nutit. Máme-li venku strašlivý virus, je to problém, ale je to především náš problém. To se prostě v přírodě stává, že se objeví nějaká nová choroba, nebo její mutace a ne všechny organismy se s ní dokáží vyrovnat a přežít. To je život. Přirozená práva nebrání nikomu vyvíjet vakcíny, prodávat je, používat je, zavírat se doma, roušky nosit, nebo roušky nenosit, nebo přikazovat jejich nošení ve svém domě. Každému, co jeho jest. Přirozená práva vyžadují násilí pouze k jejich obraně, nikoliv k jejich užívání.

Tzv. pozitivní práva jsou naopak pouhá privilegia, kterými mocenský subjekt obdaruje své poddané výměnou za jejich poslušnost a vzdání se svých přirozených práv. K jejich aplikaci je potřeba aparát, který si silou usurpuje monopol na násilí a skrz tuto nepřekonatelnou sílu nutí všechny své poddané k tomu, aby se buď přizpůsobili, nebo je zlikviduje. Mezi taková pozitivní práva patří například právo na internet, právo na zdravotní služby a *právo na to abych jako nechodil po ulici mezi nemocnejma jako*. Jsou to práva, která vyžadují, aby stát nejprve někomu něco sebral, aby to později mohl někomu jinému dát. Stát nejprve sebere někomu peníze, aby se potom sám mohl rozhodnout, komu zavede domů připojení k internetu zdarma. Stát nejprve musí skrze svůj ohromný násilný aparát přinutit ostatní nosit roušky na hubě, aby se privilegovaná skupina mohla po ulicích procházet s pocitem bezpečí. Uživatel takového pozitivního práva jej nemůže využívat bez toho, aby k něčemu nutil ostatní – potřebuje násilný mocenský subjekt, který mu jeho privilegium vymůže. **Mám problém, ostatní ho musí řešit pro mě a kdo ne, toho zabijeme.** Tato pozitivní práva jsou často vymáhána na základě různých právních konstruktů, skrze morální a názorovou akrobacii, kterou provádí stát stále dokola – musí například lidem vysvětlit, že jako žijí svobodně, ale jen vocamcad' pocamcad' a svoboda se jakoby skrývá v těch 30 procentech mzdy, co jim každý měsíc nesebere. Pozitivní práva vyžadují násilí k tomu, aby mohla existovat, protože jejich existence je založena na násilném upírání přirozených práv těch, kteří se musejí na poskytování těchto práv nedobrovolně a aktivně podílet bez možnosti opt-outu.

Ohromný názorový rozkol, který dění posledních dvou let umocnilo, je způsoben právě rozdílem v chápání, které z těchto práv má přednost. Svobodomyslní lidé vnímají intrusi do přirozených práv jako útok na ně samotné. Uvažme například relativně nedávnou [novelu zákona o Ochraně zdraví před škodlivými účinky návykových látek](#), ve které stát zakázal majiteli kouřit ve své vlastní restauraci na základě právního konstruktů, že jeho soukromá hospoda je jakýsi veřejný prostor.

Náhodný kolemjdoucí tímto získává pozitivní právo lézt do jakékoliv restaurace a vymáhat, že se tam nebude kouřit, protože to tak přikazuje zákon. Kdyby v prostředí přirozených práv vlezl do restaurace [nějaký Hulán a začal místním štamgastům nadávat do fetáků](#), dostal by přes hubu půl litrem a zůstalo by jen u jeho plytkých pindů. Pozitivní práva ale takoví lidé přejímají s radostí, protože teď mají v zádech armádu ozbrojených dronů mocenského aparátu a svou vůli si na majiteli soukromého zařízení mohou vymáhat silou, které se nikdo nemůže postavit. Stranou zůstává, že po aktivaci takového nařízení do zmíněné restaurace lidé jako Hulán stejně nepřijedou. Prostě se jenom radují z toho, že někomu zničili podnikání a život ve svém pomýleném přesvědčení, že jejich názor je jediný správný a je dobře, že je potřeba ho vymáhat silou, protože jinak ty zítřky nevybudujeme. Jsou státem tak dokonale naprogramováni, že se považují za svobodomyslné pravičáky a zároveň je pro ně zákaz [ekvivalentem pro svobodu](#). Názor, že je správné, aby člověku stát zničil život, protože si zapálil ve své restauraci cigaretu, aniž by k návštěvě svého zařízení kohokoliv nutil, chápe druhá strana jako kdyby jim takový řečník řekl „no jako měli bysme tě zabít, no.“ Podrážděná reakce se u příznivců takových opatření nesetkává s pochopením, protože oni přeci jen „vyjádřili svůj názor.“

Z pohledu druhé strany jsou jednotlivci s citem pro svá přirozená práva zpátečnické opice, které se infantilně brání sluníčkovému progresu a budování těch nejlepších zítřků. Svá pozitivní práva využívají lidé rádi a nemají vůbec žádný problém s fízlováním a práskáním – vždyť jde o ochranu jejich práv. Mají právo na nekuřáckou restauraci, takže je naprosto na místě udat nespolupracujícího provozovatele hygieně, aby situaci napravila a podnikatele patřičně zlikvidovala. Je jim jasné, že bez nějakého toho omezení těch vosobních svobod to nejde. Projevy ve smyslu ochrany přirozených práv chápou právě tak útočně, jako vnímá druhá strana opačné projevy o právech pozitivních. „Já bych si jako chtěl nechat svoje vydělané peníze a neplatit daně“ je bezprecedentní útok na pozitivní práva jejich uživatele a ten vnímá takové prohlášení jako útok na něho samotného, protože právě z nedobrovolných daní je financován provoz a násilné vymáhání jeho umělých privilegií. Ostatně, pokud už stát násilně vymáhá participaci v socialistickém systému zdravotnictví, tak je jeho absolutní kontrola nad zdravím docela pochopitelná – přeci si nemůže každý dělat se zdravím, co chce, když ho musí režim potom uzdravit. Je tedy opět zcela legitimní, že stát bude lidem zakazovat kouřit v hospodách, nebo do nich bude píchat experimentální přípravky, protože už z druhé strany sám rozhoduje o tom, jak je bude léčit. Alternativa, neparticipace, opt-out neexistují. V socialismu není místo pro individualismus. A když se to posere? [„To řeší zákon o náhradě škody.“](#)

Bezbřehá závislost na umělých právech se projevuje i v praktickém životě. Tuhle za mnou do výtahu přistoupila paní v roušce:

„No tak snad si jako nandáte roušku ne?“

„Ne.“

„To je ale zákon, okamžitě si ji nandejte.“

„Ne. Ale jestli vám něco nevyhovuje, prosím, vystupte si a počkejte si na další výtah. Nikdo vám nebrání.“

„No to teda ne, vy si jako vystupte, vy nemáte roušku. Já na vás zavolám policii!“

„Hmm.“

Výtah se rozjíždí, paní nevystoupila, místo toho soptí v rohu.

„No takhle ale tu pandemii jako nezastavíme.“

„Ne no.“

Paní je exemplářem tzv. NPC, které spoléhá na svá pozitivní práva. Naprosto se ztotožnila s tím, že nyní může chodit po světě a nutit lidi něco dělat, protože má za sebou ozbrojený násilný aparát, který její vůli vymůže a na místě se vztekala, protože zrovna nebyl po ruce nikdo, kdo by mě ztrestal a ona sama k tomu prostředky nemá, protože ona sama je jenom neschopná píča, která nikoho nezajímá. Vnímala to pochopitelně jako velkou nespravedlnost, jenže to je potíž s pozitivními právy – k jejich vymáhání potřebujete násilí, bez něj ta privilegia realizovat nejde. Celé opatření není o bezpečnosti, nebo ochraně, ale právě o tom přivlastnění si moci. Představte si tu situaci inverzně. Lidé nosí roušky, třeba protože mají rýmu a stát je zakáže, protože jejich nošení brání identifikaci osob podle obličeje a to ohrožuje bezpečnost. Tohle bylo před pandemií [relativně aktuální téma](#). Tahle stejná paní by stejně fanatickým způsobem trvala na tom, abych si roušku ve výtahu sundal, pokud by to stát přikázal. Ta tam bude její obava o nějaké zdraví. Sami si udělejte průzkum ve svém okolí, kolik fanatických rouškařů jsou kuřáci, v autě mají vyřezaný filtr částic a na Vánoce kradou stromy v cizím lese. Jsou to právě tito lidé, kteří jsou nejvíce rozčarováni, když stanou tváří v tvář skutečnému problému a najednou není nikdo, kdo by problém za ně vyřešil. Skvělým příkladem z reálného světa je rozčarování zákazníků BOHEMIA ENERGY entity **s.r.o.**, která postavila svůj obchodní model prodeje energií na předpokladu, že trend ceny energií bude klesající. To se v prostředí fanatického environmentalismu nestalo a obchodní záměr firmy prostě nevyšel. To se na trhu stává naprosto běžně, ostatně za tím účelem existuje právní forma společnosti **s ručením omezeným** – tedy ručením omezeným do výše vkladu a jmění. Lidé, kteří do smluvního vztahu s touto firmou vstoupili naprosto dobrovolně, vykřikují o podvodnících, jako kdyby byl krach firmy Písaříkův záměr. Prskají, žhnou a diví se, že stát na ně sere. Nikdo jejich problémy neřeší a vnímají jako ohromnou nespravedlnost, že si své problémy budou muset vyřešit sami.

Proto také obě strany chápou různým způsobem legendární citát, který se v mnoha podobách objevuje v publikacích významných osobností už 200 let: „Svoboda jednoho končí tam, kde začíná svoboda druhého.“ Zatímco původní autoři myšlenky referovali právě o ochraně přirozených práv jednotlivce tváří v tvář ohromnému státnímu aparátu, dnes si stejný citát lidé vysvětlují po svém – mezi právem, svobodou, demokracií a dalšími pojmy nevidí rozdíl. Je to pro ně jedno a totéž. Ostatně, v mém předchozím příspěvku jsem si právě z tohoto jevu dělal legraci, když jsem napsal:

„Opak demokracie je komunismus. Svoboda je synonymem pro demokracii. Socialismus je synonymem pro komunismus. Dělbá moci je funkční demokracie.“

V komentáři jsem potom musel vysvětlovat, že to je samozřejmě blbost. Tento komentář jsem musel napsat, protože množství čtenářů to tak skutečně vnímá. A pak z nich vypadávají dnešní, moderní moudra: „Tak jako svoboda projevu nemůže být bezbřehá žejo. Co kdyby třeba někdo hajloval. Tim jako narušuje moji svobodu kde jako já chci společnost kde se jako nehajluje. To je jako to moje svobodný... to... žejo... právo! No.“ Tyhle nekoherentní, vnitřně nesouvislé žvásty slýchávám často. Lidé nejsou schopni už ani artikulovat jejich vlastní smysl pro svobodu, protože v kolotoči půjček od houmkreditu, dvanáctek s jazykem na vestě a státní buzerace nemají čas ani vůli nad takovými věcmi přemýšlet. Kromě schopnosti sestavit smyslupnou větu už jim dnes chybí dokonce i dostačující slovní zásoba. Tento typ překrucování nakonec vyústí v myšlenku, že vlastně nutit lidi nosit bryndáky je naprosto v pořádku, protože takový muž bez bryndáku by mohl někoho nakazit a „jako svobodu nakažovat vostatní nemáš.“

A tak začne přirozená cesta každé demokratické společnosti k jejímu zániku. To, co nejprve vznikne, jako dobrý úmysl a úspěšný sociální projekt se nakonec vždycky změní v nezastavitelnou totalitní hydry, která bude terorizovat všechno a všechny v cestě až do svého úplného zániku. Během této cesty je důležité pracovat na propagandě a komunikaci. Zdravotní daň už není daň, je to pojištění. Akorát nejde zrušit, jako všechna jiná pojištění. Akorát to není kalkul dvou stran o tom, jestli dojde k pojistné události, proti které pojistka jistí. Akorát se jedná o peníze, které vymáhá stát způsobem a výpočtem shodnými pro výběr daní. Ale je to pojištění. V pokročilých stádiích už je eroze přirozených

práv nesouvislá a postrádá systematickosti. Pomazánkové máslo nemůže být máslo, protože má jiné složení, než očekává spotřebitel. Vakcína, která má ale jiné složení a funkci, než všechny ostatní vakcíny za posledních 150 let je stále vakcína a o žádné klamání spotřebitele se překvapivě nejedná a je to stále vakcína. Tento trend lze změnit jen v případě, že znásilněný pojem získá negativní konotaci a příznivci pozitivních práv celou věc přejmenují na něco, co není spojeno s průserem, který dříve sami způsobili. Třeba na takovou propagandu se dlouhá léta hledělo jako na zcela legitimní dohledový nástroj, který měl chránit národní hodnoty. Goebbels na to měl celé oficiální ministerstvo a jeho provoz financoval stát v roce 1941 anuální částkou, která se v přepočtu na Euro (2017) rovná 742 milionům Eur. To je zhruba stejná částka, kterou má na podobnou činnost vyhrazenou EU ([664 mil Eur](#)). Protože slovo propaganda ale z jistých důvodů získalo negativní konotaci, už ho stát nepoužívá. Místo toho se používá pojem *marketing* a *direct communication*. Běžné komerční subjekty se skrze marketing snaží přesvědčit cílové skupiny, aby dobrovolně kupovaly to, co subjekt prodává. EU používá stejný pojem k tomu, aby celé populaci vysvětlili, jak zákazy všeho možného jakoby nejsou omezením svobod, ale právě naopak. Marketing a vůbec ne propaganda. Kdyby se třeba taková Rada pro rozhlasové a televizní vysílání jmenovala „Ministerstvo Propagandy, Divize III – Vysílání,“ asi by se dnes oblibě moc netěšila. Divizi IV o místním a cizím tisku při ministerstvu propagandy nahrazuje zcela nepropagandistické Centrum proti terorismu a hybridním hrozbám, které rozhodně [nebude provádět cenzuru a nutit lidem pravdu](#), pouze bude jaksi [upozorňovat fyzly na věci, které by se neměly říkat](#) a to je rozdíl jako Brno přece. Takový státní (a přeci nestranný) útvar si vysloužil pochvalu od předního českého gay pornoherce, který šéfuje nevládní odborné instituci bránící svobodu. Tato nevládní instituce je financována [zejména vládou](#) a svobodu brání třeba tak, že nabádá dříve zmíněnou Divizi IV, pardon, centrum proti hybridním hrozbám, aby „[fungovala více operativně a ne jen formálně](#) ve věci strategické komunikace během pandemie“.

Domnívám se, že konec je tím blíže, čím více si lidé uvědomují, jak naivní byli, když si mysleli, že jich se to netýká. Jeden můj kamarád je trenér. Když v roce 2020 celé koronové šílenství přišlo, myslel si, že jsem se úplně zbláznil, když jsem předvídal, že stát bude lidem nutit experimentální vakcíny s vedlejšími účinky. Když mu potom stát zavřel všechna fitka, zakázal mu živnost a kompletní likvidaci jeho podnikání mu velkoryse vynahradil dávkou ve výši 15.000 Kč měsíčně, o kterou si musel každý měsíc potupně žádat a přišla mu se zpožděním 2 až 4 měsíců po požádání, úsměv mu opadl. Když před dvěma měsíci se mnou stál ve frontě na testy a sledoval, jak s nevolí jednám s brigádnickou obsluhou té jejich „laboratoře,“ pořád do mě ryl, že jen dělají svou práci, už jsem nad ním lámal hůl. Tenhle člověk 2 roky ryje držkou v zemi po tom, co mu stát arogantně zlikvidoval živnost a nechal ho živořit na dávkách, které mu platil pozdě a navíc záhy stejně zcela zrušil. Po tom, co režim zdravým lidem milostivě dovolil zase cvičit, si trenéři museli začít budovat celé své podnikání úplně od nuly. Tento týden Babiš oznámil, že akceptovat se už bude jen očkování, nebo prodělaná nemoc, čímž nad podniky jako jsou fitness centra, vynesl další ortel. Kámošovi bouchly saze. Co je to kurva za bordel a jak si vůbec něco takového může stát dovolit. **Jak je to možné? Kdo pro tyhle zmrdy může kurva pracovat? A co když tam na mě přijde ta posraná hygiena, co jim mám jako říct? Dyť já už doprdele nemám ani na nájem, mě kurva dva roky nic není, celej život na sobě makám, ale mě budou zakazovat žít zdravě, aby ty tlustý, zdechlý močky mohly chodit do McDonaldu, kterej je ale furt votevřenej?** Najednou se začal ptát správně. Najednou mu to došlo. Celý život ignoroval nespravedlnost těch, které stát okrádal o jejich práva a ničil jim životy. A teď, když se kácí v jeho lese, už nezůstal nikdo, kdo by se ho zastal. Rozhlédněte se kolem sebe. Ti, kteří pracují, pracují buď pro stát, nebo pro korporace a podniky, které pracují na státních zakázkách, případně se jedná o druhotné dodavatele pro tyto firmy. Individuální subjekty nenapojené na stát jde poznat zejména tak, že fungují víceméně nelegálně a jen čekají, kdy si pro ně přijdou. Práce pro firmy, které dodávají produkty a služby na základě prosté poptávky soukromých, civilních spotřebitelů a bez závislosti na státních dotacích a financování, už mnoho není.

I nejmenší finanční příspěvek velice pomáhá! Děkujeme!

CHCI PŘÍSPĚT

Není žádná demokracie

Režimní propaganda nám neustále force-feeduje narativ, že naše společnost je právě ta jediná správná a skutečně demokratická. Je to samozřejmě bullshit. Zákony tvoří Evropská komise. Ta je nevolená. Navrhuje ji předseda komise. Ten je nevolený. Toho jmenuje a jeho komisi schvaluje parlament. Ten je volený. Konkrétně my v ČR si ho můžeme zvolit ze tří procent a samozřejmě jen za předpokladu, že všechny subjekty, které jsme si do EU zvolili, budou hlasovat stejně. Místní zákony tvoří vláda česká – volená. Tuto volenou vládu nevolila naprostá většina všech voličů, přesto bude její vládní moc absolutní. Každý třetí nevolil, neměl koho, nikoho to nezajímá, budou podrobeni zbytku. Parlament bude obsazen na 100 procent, přestože 35 procent voličů nevolilo vůbec. Těch zbývajících 65 procent, kteří volili, si zvolili další politické těleso, které bude 4 roky ignorovat své politické sliby, aby poté zcela beztrestně kandidovali znovu. Těchto 65 procent se dívá zpátra na těch 35 procent, kteří odmítli účast v systému přepočtů, sčítání a kroužkování, na jehož adopci se jich nikdo neptal. Demokracie je v Česku tak dokonalá, že jednotlivé politické subjekty lidé volí jen jako menší zlo, protože jejich názory nikdo reálně nereprezentuje s takovým průnikem, aby je volili s jistotou a přesvědčením.

A tuto demokracii si připomínáme každý rok, 17. listopadu. Komunisté, ageti StB a jiná havěť tráví den pokládáním věnců, které si koupili z veřejných peněz, na pomník, který je rovněž pořízen z veřejných peněz. Pro nás ostatní je to prostě jenom další den, kdy si nemůžeme nic vyřídit, protože režim všechno zavřel. Krátce po 17.11.1989 dobří lidé Česka, v pomyslné světové Wikipedii, škrtili nápis „socialismus“, vůbec nic nezměnili v přístupu k ochraně přirozených práv, a začali tomu říkat „kapitalismus.“ Malá část populace ČR zažila svobodu devadesátek ve svých nejlepších letech, za což jim ten zbytek dneska nemůže přijít na chuť. Málokdo si dnes umí představit, že podnikat jste v 90. letech začali, protože se vám prostě jednou ráno chtělo. Do firmy se vám nekýbloval moron z úřadu, o jehož existenci jste ani nevěděli, aby kontroloval a pokutoval, jestli máte hasicí přístroje ve správném množství, typu, cejchu a výšce na zdi, po tom, co o výšce jejich zavěšení na zdech stát vydal 4 novely během dvou let. Nebyli žádní oficeři pro genderovou vyváženost a diverzitu. Pracovní pozice se obsazovaly lidmi, kteří uměli práci dělat, nikoliv lidmi, kteří dokázali své pohlaví identifikovat největším množstvím písmenek a zkratek. Nikoho nezajímalo, kolik máte ve vedení žen, nebo mužů, protože výkon vedení se hodnotil finančními výsledky, nikoliv počtem vagín na židlích. Za Favorit jste si mohli zapřáhnout dvě tuny skelné vaty z Polska, prodali jste to za keš cestou do skladu, protože to někdo potřeboval. Celním řízením jste prošli zpětně, neměli jste ani skelnou vatu, ani fakturu, ale naházeli jste do vozíku prázdné krabice, protože je celník stejně nesměl otevřít. Byla to skutečná svoboda, protože lidé se mohli těšit z menších intrusí do přirozených práv a kdo se chtěl živit poctivou prací, mohl. Firmy na trhu existovaly proto, že měly dobré obchodní modely, ne proto, že si uměly vyjednat dotace. Ohromné daňové podvody a majetkovou trestnou činnost s veřejnými statky, za které si stát mohl sám, zmiňujeme dnes tak často, protože tehdy to bylo poprvé, co se o takových věcech vůbec mohlo mluvit a stálo to za zmínku. Dneska si stamiliardy krade trestně stíhaný premiér sám, nálezy o střetu zájmů si ráno poctivě vytírá řít a nikoho to nezajímá, protože to dělali i ti před ním a budou to dělat i všichni po něm.

Není žádná svoboda

Dochází tak ke generačnímu posunu. Stará garda volebního elektorátu vymírá, současnost nechápe. Dnešní padesátníci využívali svůj volební hlas zejména jako pomstu těm, kteří v 90. letech uspěli v budování svého malého bohatství. Tihle levicoví pardové předávají žezlo nové generaci komoušů, socialistů a dementů, kteří vidí nejdůležitější aspekty veřejného života v počtu dětských přebalovacích pultů na pánských záchodech a úhradu změny pohlaví z veřejného rozpočtu. Všechny příznivce moderní levice, které jsem dosud poznal, charakterizovalo totální vakuum praktických životních zkušeností. Jsou to lidé, kteří se cítí naprosto kompetentní k regulaci výroby automobilu, přestože si na výměnu stěračů potřebují sjednat návštěvu servisu. Nerozumí sice automatizaci výroby, ale pokrokově chápou, že firmě zoufale chybí absolventi genderových studií a kodex firmy pro zajištění inkluзивity. Stará generace dala vzniknout ideálnímu podhoubí k realizaci takových levicových zvráceností – ve snaze škodit úspěšným se totiž voliči posledních 30 let houfně vzdávali svých přirozených práv a svobod, takže mladí svazáci přebírají otěže systému, který jim dává neomezenou moc nad vším a všemi, protože starou gardu nikdy nenapadlo, že by takové pravomoci někdo používal tímhle způsobem. Za dalších 20 let si nikdo nevzpomene na nějakou důvodovou zprávu, která dělala z hospod veřejný prostor kvůli cigaretám. Jednou je to veřejný prostor, tak to patří veřejnosti. Ostatně jedno nejmenované přestupkové fórum praská ve švech pod náporom moderních demokratů, kteří nadšeně vítali rozkvět dopravního fašismu a teď tam hrabou prstíčkem po tom, co je drakonické tresty za banální přestupky připravily o řidičáky. Žádná svoboda neexistuje a nikdy tady neexistovala. Všechna ústavní práva, jsou v našem základním zákonu s velkým zvoláním ustavena, označena jako nezcizitelná, k jejich popisu jsou využívány vzletné pojmy a prohlášení, jen proto, aby byla záhy zase zrušena. Základní lidská práva. *Výjimky určí zákon*. Nedotknutelnost obydlí je zaručena. *Kromě výjimek stanovených zákonem*. Nedotknutelnost osoby a jejího soukromí je zaručena. *Omezena může být zákonem*. Vzpomeňme, jak hladce se stát vypořádal s nedotknutelností obydlí. To tam bylo budovatelské zvolání: „Obydlí je nedotknutelné.“ Obydlí je nedotknutelné jenom do doby, kdy vám [místní sovět přijde zkontrolovat bumážku na kotel](#). Jak říká ústava: **Výjimky stanoví zákon**. Rozdílné chápání individuálních práv a jejich regulace tak dělí lidi i v tom, jak chápou smysl celé ústavy. Pro svobodomyšlné individualisty je ústava důležitým zákonem, který chrání přirozená práva jednotlivce před státem. Naopak příznivci kolektivismu vnímají ústavu jako zákon, kterým vláda chrání je samotné před ostatními. Absolutní mocenskou roli státu v jejich životě vůbec nezpochybňují. V takovém prostředí fakticky žádná práva neexistují, protože o jejich platnosti rozhoduje momentální legislativní podněbí. K této věci se skvěle hodí [nesmrtelný projev George Carlina](#):

*„Lidi, nechci vám kazit srandu, ale nejsou žádná práva. Jsou imaginární. Vymysleli jsme si je. Jako babu Jagu. Pohádku o třech prasátkách, Mother Goose, Pinocchio a tyhle srance. Práva jsou jen nápad. Jsou imaginární. Je to roztomilý nápad, ale to je všechno. Roztomilý a fiktivní. ... Jděte na Wikipedii a do vyhledávání napište Japonci-Američané 1942 a zjistíte všechno co potřebujete vědět o vašich zasraných právech. V roce 1942 tady bylo 110 tisíc Japonsko-Amerických občanů v dobrém postavení, ctihodní lidé, kteří byli zavřeni do internačních táborů prostě proto, že se jejich rodiče narodili ve špatné zemi. To je všechno, čím se ti lidé provinili. Neměli právo na advokáta, neměli právo na férový soud, neměli právo na porotu, neměli právo na jakýkoliv spravedlivý proces. Jediné právo, které měli, bylo právo jít do internačního tábora. **Přesně v okamžiku, kdy tihle američtí občané potřebovali svá práva nejvíc, jim je stát vzal.** A práva nejsou práva, pokud vám je někdo může vzít. Jsou to privilegia. To je jediné, co jsme v téhle zemi kdy měli. Seznam dočasných privilegií. A jestli sledujete zprávy alespoň trochu, tak víte, že každý rok se tento seznam zkracuje.*

Jaké to proroctví. COVID-19 je nemoc, které ve věku do 65 let podlehně přibližně 0.09% pacientů, z nichž ale 89% má zjištěný nějaký další zdravotní problém. Není to málo, ale vzhledem k jiným rizikům, nemocím a společenským problémům je to podružný problém. Sledujme, jak málo je potřeba

k tomu, aby stát naprosto rezignoval na ochranu práv jednotlivce a přešel do bat-shit-crazy operačního módu, ve kterém advokáti, soudy, odborná veřejnost i právní agentury jen krčí rameny, protože většina všeho co se za poslední rok odehrálo nemá oporu v žádném platném právním rámci. Budiž to ponaučením pro všechny, že přijde-li do naší společnosti jakákoliv skutečná hrozba, nikoliv jen zpolitizované psy-op kauzy, zmizí jakékoliv garance, právní základy, ochrana práv a jakékoliv zbývající svobody přes noc. Kdo držel ministerstva v době krize? Schillerová. Maláčová. Vojtěch. Benešová. Exempláře naprosto neschopných břídilů, hovnařů, rektálních alpinistů, kteří jednají pudově, impulzivně, emotivně, pod nátlakem, za cizí zájmy. Lidé, kteří nerozumí vůbec ničemu, jeden den hovoří o svobodě a druhý den zavádějí naprosto bezprecedentní totalitní opatření, které země od svého vzniku nepamatuje. Co bylo potřeba v kolébce nacismu k tomu, aby čínským způsobem udělali z nežádoucích osob vězně ve vlastních domovech? [„Nečiníme tento krok s lehkým srdcem.“](#) A je to. 80 let si opakovali, jak se to už nikdy nesmí stát a vida, stačila k tomu jedna tiskovka.

Hodně štěstí do 2022.

Stav demokracie a svobody bych tedy letos zhodnotil tak, že žádné nejsou. Současný režim je ztělesněním rozdílu, který jsem vždycky spatřoval mezi pojmy demokratický a lidový. Žijeme v době lidového socialismu, ve kterém lze dělat to, co lidovému davu momentálně nevadí – těm zbývajícím kapsám volnosti, kde stát řídí aktivitu jen regulacemi, ale činnost ještě zcela nezakázal, se kdovíproč přesdívá „trh.“ Nic víc už nám nezbylo.

Totíž, abyste mohli o něčem rozhodovat demokraticky, potřebujete nějakou suverenitu k tomu, abyste se skutečně mohli rozhodnout tak, jak chcete. Jenže tu my nemáme, ta je v Bruselu a ten rozhoduje za nás. My máme jako národ nějaké zbývající kompetence k tomu, abychom si třeba namalovali na silnici cyklopruh, nebo někomu něco nového zakázali – proto jsou programy tradičních pravicových stran tak prázdné, plytké, neuchopitelné. Nic skutečně liberálního už totiž v unijním právním rámci stejně uzákonit nejde. A tak jsou volby ovládané úrvaným davem, který si v lidové žranici vylije zlost na nějaké demografické skupině, kterou jim režimní psy-op poslední rok programově předkládal jako třídního nepřítele, až upadla v nemilost a u voleb se voliči rozhodli zatočit s nějakým dalším nežádoucím jevem. Režimu nic jiného nezbývá – musí uměle vytvářet třídní nepřátele, aby potom mohl nabídnout volební program k zatočení s nimi. Lidé by si jinak mohli uvědomit, kdo je jejich skutečným nepřítelem a to by byl pro státní mašinérii konec. Ostatně, stačí se podívat, kdo údajně může za všechna ta opatření. Nemohou za to politici, kteří to nařizují. Nemohou za to úředníci, kteří to organizují. Nemohou za to fízli, kteří to vymáhají. Nene, mohou za to – a teď se podržte – neočkovaní! Ti, kteří už dva roky chodí v bryndáku, dělají si testy, nikam nemohou, ukazují všude potvrzení a certifikáty, tihle lidé vám údajně berou tu svobodu. Ti, kterým řekli, aby se na dva týdny uskromnili a splošťovali křivku a kteří se už dva roky potupně pitvoří před nesmyslnými regulacemi státu. Tak tihle lidé údajně za všechno mohou, protože jejich samotná existence způsobí, že se jaksi zhmotní všichni ti policajti, kteří se přenesou z jiné dimenze, začnou mlátit lidi a bohužel s tím nic nejde udělat. To je pech, co?

Občas se ozývají hlasy, že tohle se podobá totalitě. Jestli je tohle ještě kapitalismus. To jsou lidé, kterým ujel vlak už před dvaceti lety a teď se probouzejí z letargie, protože ve svých nudných životech nic zajímavého ani nezkusili a tak se do křížku se státní hydrou nikdy ani nedostali. Totalita už tady dávno je, jak vyšitá. Je zbytečné tomu odporovat. Můžeme se s tím jen smířit.

AUTOR: masiton

ZDROJ: dfens-cz